

міжнародному законодавстві. Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції. 2016. Вип. 3. С. 152.

9. Лошицький М.В. Нові способи тимчасового обмеження окремих цивільних прав: спеціальні заходи щодо протидії домашньому насильству і насильству за ознакою статі та спеціальний поліцейський і цивільний-процесуальний порядок видачі термінового заборонного та обмежувального приписів. Судова апеляція. 2017. № 4. С. 65-76.

УДК 347.963 (043.2)

Дмитрієв І.О., аспірант,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРЕДСТАВНИЦТВО ІНТЕРЕСІВ ДЕРЖАВИ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДІ ОРГАНАМИ ВІЙСЬКОВОЇ ПРОКУРАТУРИ

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб, саме це закріплено в Конституції України [1].

Прокуратура України становить єдину систему, яка в порядку, передбаченому цим Законом, здійснює встановлені Конституцією України функції з метою захисту прав і свобод людини, загальних інтересів суспільства та держави [2].

Відповідно до ч. 1 ст. 2 КАС завданням адміністративного судочинства є захист прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб у сфері публічно-правових відносин. При цьому поняття «публічно-правові відносини» у ст. 3 КАС, присвяченій визначенню понять, не сформульовано. Це дійсно досить складно зробити, враховуючи тісне переплетення у реальному житті публічно-правових і приватноправових відносин. Щоправда, інтереси держави як форми політичної організації усього суспільства завжди носять публічно-правовий характер. Що ж стосується громадян (у широкому розумінні), то, захищаючи їх інтереси, прокурор неминує втручатися у сферу приватноправових відносин і захищає порушені у цій сфері права. Думається, що юридичний конфлікт набуває ознак публічно-правового передусім тому, що одним із його учасників обов'язково виступає орган публічної влади (державний орган або орган місцевого самоврядування) [3].

Слід зазначити, що прокурор здійснює в адміністративному суді представництво інтересів громадянина чи держави в порядку, встановленому КАС та іншими законами, і може здійснювати представництво на будь-якій стадії адміністративного процесу (ч. 2 ст. 60

КАС). Тут потрібно вказати на суттєву суперечність між цією нормою і положенням ч. 1 ст. 2 КАС, оскільки остання серед завдань адміністративного судочинства не передбачає захисту інтересів держави.

Надаючи право прокурору вступити в адміністративний процес на будь-якій стадії, законодавець, на наш погляд, мав на увазі наступну схему. За положеннями КАС прокурор має право подати адміністративний позов до суду першої інстанції (ст. 104). Незалежно від участі у справі він наділений правом оскарження рішень адміністративного суду як в апеляційному, так і в касаційному порядку (статті 185, 211). Однак, вступ прокурора в адміністративний процес на будь-якій стадії зовсім не означає його право, наприклад, вступити у справу, яка розглядається адміністративним судом першої інстанції, на стадії судових дебатів. Під стадіями адміністративного процесу у сенсі ч. 2 ст. 60 КАС слід розуміти: розгляд адміністративної справи окружним адміністративним судом (перша стадія); розгляд справи апеляційним адміністративним судом (друга стадія) тощо. Звідси випливає, що прокурор вправі вступити в адміністративну справу шляхом подання адміністративного позову, оскарження судового рішення, подання скарги (заяви) про перегляд справи за винятковими чи нововиявленими обставинами.

Представництво органів державної влади та органів місцевого самоврядування в судах виключно прокурорами або адвокатами здійснюється з 1 січня 2020 року.

Представництво в суді у провадженнях, розпочатих до набрання чинності Законом України «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» [4], здійснюється за правилами, які діяли до набрання ним чинності, - до ухвалення у відповідних справах остаточних судових рішень, які не підлягають оскарженню.

Законодавством визначено гарантії незалежності прокуратури у здійсненні повноважень. Втручання органів державної влади і органів місцевого самоврядування, посадових осіб, засобів масової інформації, громадсько-політичних організацій (рухів) та їх представників у діяльність прокуратури по нагляду за додержанням законів або по розслідуванню діянь, що містять ознаки злочину, забороняється. Вплив у будь-якій формі на працівника прокуратури з метою перешкодити виконанню ним службових обов'язків або добитися прийняття неправомірного рішення має наслідком відповідальність, передбачену законом.

Література

1. Конституція України від 28.06.1996. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1932-12>.
2. Про прокуратуру: Закон України від 14.10.2014 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18>.

3. Кодекс адміністративного судочинства України від 06.07.2005 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15>.

4. Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя). Відомості Верховної Ради України. 2016. № 28. Ст. 532. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1401-19>.

УДК 351.81.085(477)(043.2)

Івашковський Р.І., аспірант,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

СУБ'ЄКТИ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ В СФЕРІ ВІЙСЬКОВОЇ СЛУЖБИ

У відповідності до ст. 17 Конституції України захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього українського народу [1].

Аналізуючи роботу свого підрозділу, звертає увагу на необхідність подальшого нормативно-правового врегулювання питань, пов'язаних із запобіганням та протидією вчинення правопорушень військовослужбовцями та прирівняними до них особами. Так, за даними військової прокуратури України на початок 2015 року слідчі військових прокуратур розслідували 5 870 кримінальних проваджень про злочини, які вчинили 16 598 військовослужбовців [2, с. 6].

Не менш актуальною залишається проблема вчинення військовослужбовцями військових адміністративних правопорушень. Рівень їх суспільної небезпеки та шкідливих наслідків негативно впливає на стан військової дисципліни серед військовослужбовців, що, своєю чергою, відображається на боєготовності та боєздатності військових підрозділів і частин ЗС України та прирівняних до них військових формувань. Об'єктивна з дотриманням існуючих юридичних процедур кваліфікація військових адміністративних правопорушень неможлива без прискіпливого юридичного аналізу об'єктно-суб'єктних ознак вчинених протиправних дій. Ці та інші аспекти кваліфікації військових адміністративних правопорушень стануть предметом нашого дослідження [3].

Питання кваліфікації адміністративних правопорушень було і залишається у центрі наукових досліджень. Вдосконалюється зміст, методологічна основа і безпосередньо сам процес адміністративно-правової кваліфікації. Лінгвістично-юридичний аналіз поняття кваліфікації адміністративних правопорушень здійснили І. Голосніченко, Є. Стахурський і Н. Золотарьова [4, с. 26–30], А. Берлач, О. Стороженко